

end at den gaar ud paa noget ganske Sæloforstaaeligt, nemlig det, at Forbrugsforeninger skulle gaa ind under den almindelige Regel om Handlende, naar deres Virksomhed er af den Bestaaffenhed, at den maa betragtes som Næringsdrift, det vil sige, de gaa ind under de almindelige Bestemmelser om Handel, naar de drive Handel. Underledes ser jeg ikke, at denne Bestemmelse kan forstaaes, i alt Fald antager jeg, at saaledes som Praxis — der foreligger jo en Høiesteretsdom — har udtalt sig om dette Forhold, vilde det vistnok blive antaget for Fremtiden, at Foreninger, som alene gaa ud paa at fordele indkjøbte Varer mellem deres egne Medlemmer, selv om de indkjøbes i større Partier, og derefter uden forudgaaende Bestilling udsælge eller fordele dem imellem deres Medlemmer, at de ikke ville falde ind under denne Bestemmelse og ikke ville nødfages til at løse Næringsbevis, medmindre det kommer til at fremtræde som en Omgaaen af Lovgivningen derved, at Udgangen til at købe hos denne Forening er saa let, at den ikke kan siges at være indskrænket til Foreningens Medlemmer. Dette er selvsagt, og derfor forekommer det mig, at det ser lidt besynderligt ud, at det er indskrænket til de Forbrugsforeninger, „der herefter danne sig“. Denne Begrændsning, som pasfede meget godt efter Regjeringens Lovforslag, synes her at være lidt besynderlig. Det forekommer mig, at saaledes som Bestemmelsen nu staar her, burde den gjælde enhver Forbrugsforening, og dette er ogsaa forsaavidt fuldstændig korrekt, som man jo ogsaa med Hensyn til allerede dannede Forbrugsforeninger bør have Udgang til en saadan Kontrol og Undersøgelse som den, der hjemles i 2det Stykke af § 2. Jeg mener derfor, at Ordene „som herefter danne sig“ bør udgaa. — Bestemmelsen i § 9, som gaar ud paa, at Borgerklub til Bortshushold, Konditori osv. ikke skal kunne meddeles Personer, som have været straffede, om de end ikke have været idømte Strafarbejde, — hvilket jo overhovedet udelukker fra at faae Borgerklub — er jo ogsaa til dels noget Nyt. Jeg kan ikke have noget imod Tanken i denne Bestemmelse. Jeg tror, at det er meget fornuftigt, at man med Hensyn til Næringsveie af denne Bestaaffenhed, som saa let give Udgang til Uorden, bør stille strengere Fordringer i Henseende til, at den Paagjældende er ustraffet, end med Hensyn til andre Næringsveie, men dermed vil jeg ikke have sagt, at Bestemmelsen, som den nu foreligger, ikke er for streng og tillige i det Hele ueheldig affattet. For det Første finder jeg det altfor strengt, at et Menneske skal være udelukket fra disse Næringsveie, fordi han en Gang har været idømt Fængsel paa Vand og Brød, f. Ex. for Betleri eller Løsgengeri. Jeg finder det i og for sig urimeligt, at et Menneske, der f. Ex. i sit 19de Aar er bleven straffet med Fængsel paa Vand og Brød for Betleri, aldrig nogensinde maa blive Konditor, og det er i skjærende Modsetning til Bestemmel-

sen i Næringslovens § 9, som jo selv med Hensyn til Folk, som have været idømte Strafarbejde, naar det ikke har været høiere end Forbedringshusarbejde, bestemmer, at de kunne faae Rehabilitation eller Opreisning med Hensyn til Næringsdriften allerede efter 5 Aars Forløb, saaledes, at de da kunne faae Borgerklub, naar de ikke i Mellemtiden have gjort sig skyldige i nogen i den offentlige Mening værende Handling. I Sammenligning hermed er denne Bestemmelse meget haard og urimelig, og det forekommer mig, at den burde indskrænkes til det Tilfælde, hvor Vedkommende har udstaaet en saadan Straf i Løbet af de sidste 5 Aar. Derhos er Bestemmelsen ogsaa mindre heldig, idet det er urimeligt at lægge Vægt paa, om en Person har været idømt Vand og Brød Straf, navnlig for Løsgengeri eller Betleri. Det er nemlig en ren Tilfældighed, om han bliver idømt Straf af Vand og Brød eller en anden ganske ligeartet Straf, nemlig Tvangsarbejde, hvilket alene beror paa, om der er en Tvangsarbejdsanstalt i den Jurisdiktion, hvori han bliver dømt. Er dette Tilfældet, saa vælger man næsten altid Straf af Tvangsarbejde i Stedet for Vand og Brød, og det er derfor urimeligt netop at gjøre det til Udgangspunkt, om han har udstaaet Vand og Brød Straf eller ikke. Fremdeles er Slutningsbestemmelsen, som gaar ud paa, at „enhver af bemeldte Næringsbrugere, hjem saadan Straf overgaar for nogen af de i Straffelovens § 182 samt 23de og 26de Kapitel nævnte Forbrydelser, skal have sin Næringsadkomst forbrudt,“ maaffe i sig selv heller ikke saa ganske heldig. Det er altid noget misligt at udtage saadanne enkelte Bestemmelser af Straffeloven, thi man kommer derved saa faare let til at behandle ganske ligeartede Forhold efter forskjellige Regler, og dette gjælder da navnlig her. Man burde da under alle Omstændigheder her have medtaget det 27de Kapitel i Straffeloven, som handler om Falsk, og hvor der navnlig til Slutning omhandles en Del af de Forbrydelser, som netop for Næringsdrivende ere de aller-næst kompromitterende, og som netop kunne straffes med Vand og Brød, nemlig Forfalskning af Varer og Brug af falsk Vægt. — Der er endnu et Forhold, som jeg vil tillade mig at berøre. Det er et Forhold, som ogsaa har været Gjenstand for megen Dmtale i det andet Thing, nemlig det ueheldige Forhold med Dmløben af uldne og linnede Varer. Saaledes som Forholdet nu er, kan det bringe, ikke blot Rjømændene i Byerne, men navnlig ogsaa Domsstolene til Desperation, thi det er næsten umuligt at komme til et fornuftigt Resultat med Hensyn til dette Forhold. Uanskeligheden ligger dels deri, at det er saa overordentlig svært at faae et paalideligt Skjøn om, hvorvidt de Varer, som der er Spørgsmaal om, ere et Husflidsprodukt eller ikke, og dels deri, at man er noget uklav om, hvor langt det gamle Reskript